

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: O. S. K.**, zastoupen JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou, se sídlem Praha 5, Palác Patium, Žitavského 496, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 19. 9. 2005, č. j. 59 Az 494/2003 – 28,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 7. 11. 2003, č. j. OAM - 998/CU - 02 - P14 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, jíž napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku. O žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 19. 9. 2005, č. j. 59 Az 494/2003 - 28, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce neuvedl žádné

skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by byl v zemi původu pronásledován z důvodů podle § 12 zákona o azylu. K obavě z trestního stíhání žalobce v zemi původu a vysokého trestu odnětí svobody krajský soud uvedl, že sám žalobce se na území České republiky opakovaně zdržoval nelegálně, dopouštěl se zde trestné činnosti a o azyl požádal až po opakovaném pobytu. Krajský soud zdůraznil, že pokud žalobce v zemi původu na základě své svobodné vůle dezertoval z armády a ilegálně přecházel hranice s úmyslem nastoupit službu u cizinecké legie, je zcela v pravomoci příslušných orgánů země původu, aby toto jednání žalobce posoudily a případně rozhodly o trestu. Skutečnost, že žalobce bude v zemi původu pravděpodobně trestně stíhán a hrozí mu vysoký trest odnětí svobody, nezakládá sama o sobě překážku vycestování. Pokud jde o trest smrti, ten byl na Ukrajině zrušen. Krajský soud shodně jako správní orgán nezjistil, že by žalobce náležel do okruhu osob ohrožených skutečnostmi, které by překážku vycestování zakládaly. V tomto případě proto nebylo shledáno pochybení správního orgánu při rozhodování o překážce vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 7. 10. 2005 kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který spatřuje v tom, že rozhodnutí správního orgánu vychází z nespolehlivě zjištěného skutkového stavu a pro tuto v řízení před správním soudem důvodně vytýkanou vadu mělo být napadené rozhodnutí správního orgánu zrušeno. V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 7. 2006 stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podal proto, že se domnívá, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s žalobními body, které uvedl v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Zejména pak krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení pravidel pro vedení správního řízení tak, jak vyplývají z ustanovení správního řádu na které v žalobě poukazoval. Stěžovatel má za to, že v průběhu řízení před správním orgánem došlo k pochybení žalovaného ve vztahu k celkovému vedení řízení, zejména pokud jde o zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný dále zopakoval důvody, které jej vedly k opuštění země původu, poukázal na zprávu Amnesty International 2006 - Ukraine - za rok 2005 a na zprávu Ministerstva vnitra USA o situaci na Ukrajině v oblasti lidských práv za rok 2003 a s přihlédnutím k tomu a s ohledem na konkrétní důvody, které uvedl v průběhu správního řízení a následně i v žalobě, má za to, že došlo k porušení povinnosti žalovaného stanovené zejména v § 32 odst. 1 správního řádu a v § 47 správního řádu. Stěžovatel se z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování obává návratu na Ukrajinu, a je toho názoru, že by mu měl být udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu, eventuálně by v jeho případě měla být konstatována překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Při návratu na Ukrajinu se stěžovatel obává o svůj život a rovněž se obává ponižujícího zacházení (zejména v souvislosti s reálnou možností uvěznění), přičemž na poskytnutí účinné ochrany ze strany ukrajinských státních orgánů nemůže stěžovatel spoléhat, a to vzhledem k povaze celého případu.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení

spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel v jednotlivých fázích azylového řízení. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, dostatečně zjistil všechny relevantní skutečnosti. Z obsahu žádosti o azyl, stěžovatelova vlastnoručního prohlášení a provedeného pohovoru zcela jednoznačně vyplynuly všechny relevantní okolnosti, které byly nezbytné k řádnému zjištění skutečného stavu věci, přičemž ani Nejvyšší správní soud žádné nedostatky či pochybení žalovaného neshledal. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Ani sám stěžovatel ostatně nikdy v průběhu správního či soudního řízení jakékoliv další dokazování nenavrhoval. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Pokud jde o posouzení existence překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se správní orgán touto otázkou odpovědně a důkladně zabýval. Náležitým způsobem pak zdůvodnil svůj závěr, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud se s posouzením otázky překážky vycestování žalovaným ztotožnil a ani Nejvyšší správní soud nemá důvodu se od tohoto posouzení krajským soudem odchýlovat.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladu řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu